

IRENE ÕMBLUS

Hilda ja Kusti seiklused

IRENE ÕMBLUS

Hilda ja Kusti seiklused

Toimetaja: Heli Hallik
Illustraator: Kaie Lilleorg
Kaante kujundaja ja küljendaja: Kaie Lilleorg

Trükikoda: Arial Bold OÜ

ISBN 978-9916-754-73-3

© Kõik õigused kaitstud

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Pärnu 2026

Ühes väikeses talus keset metsi elasid vanaema ja vanaisa. Nende majake asus suurest teest eemal ja seal elas lisaks nendele veel palju hiiri. Sellepärast kutsuti seda talu Hiire taluks. Peale hiirte elasid seal koerad Pommi ja Tips, hobune Ungas, lehm Maasu, kanad, kukk ning kass Mirri. Hiired kassi eriti ei peljand, sest ta polnud kuigi usin hiirepüüdja.

Kui vanaisa aeg siin maa peal otsa sai ja ta pidi lahkuma, jäi vanaema tallu üksinda. Ta oli üsna kurb, sest nad olid ju vanaisaga palju aastaid koos elanud. Maja oli kuidagi tühjavõitu ja vanaemal ei olnud mitte kellegagi juttugi ajada. Tal oli küll kolm last, kuid kõik olid kusagile kaugele ära kolinud ja vanaemale külla jõudsid väga harva. Vahel juhtus, et lapselapsed tulid koolivaheajal tema juurde aega veetma, kuid mida vanemaks nad said, seda rohkem oli neil linnas tegemist ja seda vähem jõudsid nad maale. Kui nad aga kohal olid, siis meeldis neile küll vanaema aidata ja metsas ringi uidata ning kui siis lahkumise aeg kätte jõudis, ei tahtnud keegi sugugi linna tagasi minna. Ometi tundus see vanaema juurde sõitmine kuidagi väga keeruline.

Ühel päeval, kui vanaema jälle nukralt köögis istus ja aknast välja vaatas, vudis kusagilt nurgast välja väike hall hiireke. See oli Hilda, kelle kodu asus vanaema majas põranda all. Vanaema märgates hiireke ehmatas. Ta teadis küll, et vanaema ka selles majas elab, aga ta polnud juhtunud teda varem nii lähedalt nägema. Iga kord, kui ta kuulis, et vanaema tuleb, jooksis ta kohe põranda alla peitu. Nüüd aga istus vanaema nii vaikselt, et Hilda arvas, et köögis polegi kedagi.

Hilda jäi vanaema vaatama ja tal hakkas temast kahju. Vanaema paistis kuidagi nii väike ja väga kurb. Hilda mõtles natuke ja otsustas, et läheb pisut lähemale ja kui midagi ei juhtu, siis küsib, kuidas vanaemal läheb. Igaks juhuks liikus ta hästi tasakesi ja vähehaaval, et saaks kohe plehku pista, kui olukord tema arvates ohtlikuks muutub.

Vanaema istus ja mõtles möödunud elule ja vanaisale. Ta oli nii mõttes, et märkas Hildat alles siis, kui hiireke juba tasakesi tema sussi peale ronis. Huviga jäi vanaema hiirekese sebumist vaatama.

Hilda istus vanaema sussi peal, endal süda sees värisemas. Kui midagi ei juhtunud, pesi ta silmakesi, sättis sabakest ja tõusis istuma. Ta vaatas oma mustade nõöpsilmadega vanaemale otsa ja ütles: „Tere, vanaema! Mina olen Hilda ja elan siin selle põranda all.“

„Tere,“ vastas vanaema. „Ma arvan, et teid on seal kohe rohkem.“

„Kuidas sa tead?“ uuris Hilda.

„Teid on ju kuulda, kui te seal süüa krõbistate ja üksteist taga ajate,“ vastas vanaema ja naeratas. See väike julge hiireke tundus talle täitsa armsake.

„Ahah,“ vastas Hilda. „Kas me oleme siis väga lärmakad?“ uuris ta edasi.

„Mitte väga, täpselt nii palju, et ma tean, et te seal olete.“

Hiireke istus vanaema sussi peal ja mõtles, mida veel küsida. Vanaema paistis lahke ja sõbralik, nii et Hilda enam ei kartnudki. Nii ta siis otsustaski, et uurib, miks vanaema üksi on.

Vanaema silmad läksid selle küsimuse peale kurvaks ja vaikselt veeres pisar üle tema põse.

„Vanaisa oli väga haige ja tema aeg siin maa peal sai otsa.“

„Kuhu ta siis läks?“ uuris Hilda edasi.

„Tema on nüüd üleval taevas, istub pilve peal, kõlgutab jalgu ja vaatab meie peale alla,“ vastas vanaema vaikselt.

„Miks ta seal üleval istub, kui sina siin üksinda kurvastad? Kas ta sealt alla ei saa tulla?“

„Ega ei saa küll,“ ütles vanaema. „Kes siit juba ära on läinud, ei tule enam tagasi maa peale. Ainult meie mõtetes ja mälestustes elavad nad edasi.“

„Aga kui sa nüüd siin nii kurb oled, siis miks sa vanaisaga kaasa ei läinud? Teil oli ju tore koos olla.“

„Vaata, pisike, ega seda ei saagi ise otsustada üldse. Igal elusolendil on oma aeg elamiseks ja oma ülesanded täitmiseks. Kui mina pidin maha jääma, siis järelikult ei olnud minu asjad siin veel lõpuni tehtud.“

„Mis asjad?“

„Ega ma ei teagi täpselt. Eks ma pean edasi elama ja katsuma kõik korda ajada, mis veel pooleli või tegemata on. Küll elu ise näitab, kui õige aeg on käes.“

Hiireke jäi mõttesse. Talle meenus, et põranda all oli samuti mõni hiir äkitselt ära kadunud, aga ta ei osanud sellele siis tähelepanu pöörata. See kõik oli kuidagi loomulik, et vahepeal oli hiiri rohkem ja siis jälle vähem. Nüüd hakkas ta aga mõtlema, et äkki on hiired ka kuskil hiirte taevas, vaatavad pilve pealt alla maa peale ja jälgivad teiste tegemisi.

Ta vaatas vanaemale otsa ja küsis: „Kas hiirtel on ka oma taevas, kus nad on, kui ära kaovad?“

„Küllap on,“ vastas vanaema ning vaatas kapi poole, kust kostis vaikset krõbinat ja miski nagu liikus. See oli Hilda sõber Kusti, kes ehmatas ennast kangeks, kui nägi Hildat vanaema sussi peal istumas ja juttu ajamas.

„Hilda,“ sosistas Kusti, kuid Hilda ei kuulnud. „Hilda,“ sosistas Kusti valjemini.

Nüüd Hilda kuulis ja vaatas Kusti poole.

„Mis sa teed seal, kas sa oled hulluks läinud?“ sosistas Kusti. „Tule kohe ära!“

„Ära sega praegu,“ vastas Hilda. „Ma ajan vanaemaga juttu ja ta pole üldse ohtlik. Ta on hoopis väga sõbralik ja tore.“

Ettevaatlikult nihkus Kusti lähemale.

„Tere,“ ütles vanaema. „Kes sina siis oled? Mis sinu nimi on?“

„Mina olen Kusti,“ vastas hiireke väriseva häälega.

„Vaata, kui tore! Mina olen vanaema,“ ütles vanaema Kustile.

„Ma tean. Ma olen sind varem ka siin näinud,“ teatas Kusti.

„Näed siis, elame kõik siin ühes majas koos nagu näha,“ nentis vanaema.

„Jah,“ vastas Kusti, „ja sinu kass ja koerad elavad ka siin.“

„Elavad küll, see on ju nende kodu ka. Need on Pommi, Tips ja Mirri, aga veel on see Ungase ja Maasu kodu.“

„Kes need veel on? Või noh, Pommit ja Tipsi ma tean, need on koerad ja Mirri on kass, aga kes need Maasu ja Ungas veel on?“ uuris Kusti.

„Maasu on lehm, tema annab piima ja Ungas on hobune, tema aitab mul õues tööd teha.“

„Mis tööd siis? Ja kus nad elavad üldse? Toas neid küll ei ole,“ ütlesid Hilda ja Kusti kooris.

„Noh, eks Ungas teeb seda, mida parasjagu vaja on: veab puid või kartuleid või heinu, et Maasul oleks talvel ka süüa. Nemad elavad laudas.“

„Oi, kui huvitav! Kas sa võiksid meile ka seda lauta ja lehma ja hobust näidata?“ uuris nüüd Kusti, sest tal tekkis huvi selle vastu, mis väljaspool toimub. Seni oli tema maailm olnudki ainult vanaema maja põrandaalune. See oli piisavalt suur ning seal oli palju salakäike ja nurgakesi, kuhu sai peita toitu ja igasuguseid vahvaid asju, mis ta kuskilt leidnud oli.

Vanaema kummardus alla, võttis Hilda ja Kusti pihku ning asetas nad ettevaatlikult põlle sisse. Seejärel tõusis ta püsti ja läks üle õue lauta. Õue peal näitas ta hiirekestele siblivaid kanu ja kukke, kes neid karjatas. Uudishimulikult vaatasid Hilda ja Kusti ringi. Õu tundus väga suur ja seal oli nii palju põnevat, mida nad kunagi varem polnud näinud. Laudas asetas vanaema hiirekesed maha ja astus ise paar sammu kõrvale, et ta kogemata neile peale ei astuks.

Hilda ja Kusti kogusid ennast ja vaatasid uudistades ringi. Lauda ühes nurgas oli ase lehma jaoks, teises nurgas asus hobuse latter. Algul oli päris hirmus seista suurte loomade läheduses, aga vanaema ütles, et Maasu ja Ungas ei ole üldse kurjad ja et neid pole vaja karta.

Vanaema pöördus laudaelanike poole ja ütles: „Palun saage tutvaks, need on hiired Hilda ja Kusti.“

Maasu pööritas silmi ja tammus rahutult jalalt jalale. Tema pelgas hiiri sama palju kui hiired pelgasid teda. Nähes aga vanaema nii rahulikult hiirtega koos, leppis ta uue olukorraga. Ta pöördus hiirte poole ja ammus: „Maasu. Minu nimi on Maasu. Mina olen selle talu piimaandja.“

Hobune kogus ennast kiiremini, sest tema hiiri ja konni ei kartnud. Ta hirnatas ja teatas uhkelt: „Mina olen Ungas, selle talu tööloom.“

„Väga meeldib,“ vastasid Hilda ja Kusti. „Meie elame vanaema majas põranda all ja tulime nüüd vaatama, mis mujal toimub.“

„Ei toimu siin midagi erilist. Mina teen tööd, Maasu mäletseb ja annab piima,“ teatas hobune natuke pahaselt. Ta ei saanud aru, kuidas hiired ei tea, mis laudas toimub.

„Ära nüüd pahanda, Ungas,” noomis Vanaema. „Hilda ja Kusti on siiani elanud minu maja põranda all ja pole kunagi kusagil kaugemal käinud. On päris loomulik, et nad ei tea, kuidas mujal elatakse.”

„Mis mõttes pole kusagil käinud?” imestas nüüd Maasu. „Kas nad siis elavadki kogu aeg ainult põranda all?”

„Nojah,” vastas vanaema. „Ega sinagi teab mis kaugele pole saanud, ainult lauta ja karjamaale.”

„Kuhu ma siis veel peaksin minema? Mujale ju ei saagi minna üldse,” arvas Maasu.

„Saab ikka,” vastas vanaema, „maailm on suur ja lai. Seal on palju põnevaid maid ja kohti. Isegi lehmad ei ole kõik ühesugused mustavalgekirjud.”

„Mis värvi lehma siis veel on?” imestas Ungas nüüd. Temagi oli ainult mustavalgekirjut Maasut näinud.

„On päris valgeid lehma ja pruune ja pruunivalgekirjusid. Aga Saksamaal ja Austrias on kuuldavasti lehmadel ühel pool jalad lühemad kui teisel pool, sest muidu nad ei saaks mäe peal rohtu süüa,” teatas vanaema kavala näoga.

„Nüüd sa teed küll nalja, vanaema!” hakkas Ungas hirnudes naerma. „See pole ju võimalik, siis ei saa nad sileda maa peal üldse käia.”

„See oli nali tõesti,” hakkas ka vanaema naerma. „Nii öeldakse nalja pärast nende lehmade kohta, kes elavad Alpides.”

„Mis on Alpid?” tekkis nüüd hiirekestel huvi.

„See on hästi kõrgete mägede kogum ja seda nimetatakse mäestikuks. See asub korraga kohe mitmes riigis.”

„Kuidas see võimalik on?” uuris Kusti.

„Väga lihtsalt. Riikide vahel on piir ja kuna Alpi mäestik on väga suur, siis jagubki seda mitmesse riiki.”

„Aga kuidas sinna saab?” tahtis nüüd Hilda teada.

„Auto või bussiga, aga siis läheb kaua aega. Lennukiga saab kiiremini.”

„Mis on auto ja buss ja lennuk?” küsis nüüd Ungas.

„Need on sõiduvahendid. Kui sina, Ungas, vead vankrit, siis buss ja auto on nagu vankrid, aga neid pole vaja vedada. Nendel on

selline masinavärk peal, mis neid ise edasi viib. Lennuk liigub ka ise, aga taevas, nagu lind.”

„See küll võimalik ei ole,” arvas nüüd Kusti.

„On ikka. Me võime õue minna ja vaadata, kas praegu ka taevas mõni lennuk on,” vastas vanaema.

Ta korjas hiired jälle põlle sisse, päästis Maasu ja Ungase lahti ning koos astusid nad laudast õue. Vanaema vaatas üles ning märkas seal valget jutti ja hõbedast lennukit. Ta sirutas käe üles taeva poole ja ütles: „Kas näete seda valget triipu seal nende valgete pilvetupsude vahel? Kui te nüüd vaatate, kuhupoole see liigub, siis selle triibu ees on väike linnu moodi asjandus. See ongi lennuk. Tegelikult on see hästi suur, aga kuna see on väga-väga kõrgel, siis paistab see üsna väike.”

Suu ammuli vahtisid loomad taevasse. Nad polnud mitte kunagi varem sinna vaadanud, sest polnud nagu põhjust olnud. Kui päike paistis, oli silmadel valus, aga kui sadas vihma, kukkusid piisad näkku ja see ei olnud ka kuigi meeldiv.

„Mina tahan ka sinna lennukisse ja sinna Alpidesse,” teatas Kusti. „Vanaema, kuidas mina sinna saaksin?”

„Oi, kullakene, sinna on sul küll väga keeruline minna. Lennuväli asub meie kodust kaugel ja sinna peab päris mitme sõiduvahendiga sõitma. Pealegi ei pääse nii lihtsalt lennuki peale, sest lennujaamas on väga raske salaja kusagile sisse lipsata. Seal on palju turvamehi, kes kõik reisijad ja nende asjad üle kontrollivad.”

„Aga kuidagi peab ju ikka saama. Mina tahan lennukiga lennata ja uusi maid avastada,” teatas Kusti kindlalt.

„Noh, kui see ikka sinu kindel soov ja tahtmine on, siis peame kõigepealt maha istuma ja läbi arutama, kuidas seda teoks teha,” vastas vanaema mõtlikult.

Ta tõstis hiired uuesti põlle sisse ja viis nad tuppa tagasi. Seal võttis vanaema istet ja ütles: „Me peame nüüd välja mõtlema, kuidas sa lennujaama saad ja kust sa reisi ajal süüa saad. Kuigi see ei tohiks väga keeruline olla, sest inimesed pudistavad pidevalt oma toitu maha.”

Hilda oli kogu aja vakka olnud ja mõelnud, kas ta tahaks ka

kaasa minna. Talle tundus Kusti mõte reisile minna küll põnev, kuid see hirmutas ka. Nad olid ju ainult vanaema majaanust näinud ja nüüd lauta ja õue ka natuke. Sellest, mis väljaspool kodu toimus, polnud neil aimugi. Seal võis väga ohtlik olla. Isegi Hilda sai aru, et kõik kassid ei ole nii laisad nagu Mirri. Mõni võib olla väga usin hiirepüüdja. Nii ta otsustaski, et see kõik pole ikkagi tema jaoks, ja seda ta ütles Kustile ka.

Kusti polnud sellega arvestanud. Tema mõtles, et nad on Hildaga kogu aeg kõiki asju koos teinud ja nüüd lähevad ikka koos reisima ka. Ta jäi kurvaks ja ütles: „Ära ole selline argpüks. Ega siis terveks eluks ei saa siia pöranda alla jääda. Tule ikka kaasa, vaatame koos, mis maailmas põnevat on.“

Hilda mõtles järele ja sai aru, et Kustil on õigus. Tegelikult oleks ju päris igav elada ainult pöranda all, krõbistada pörandalt leitud purusid ja mängida teiste hiirelastega kulli.

„Olgu,“ ütles Hilda, „võib-olla ikka tõesti peaksin kaasa tulema. See võib isegi päris tore olla.“

„Jaa, meil on koos kindlasti vahva ja põnev!“ hõiskas Kusti selle uudise peale.

Siis aga tuli Hildale äkki meelde, et vanaema jääb ju siis jälle täiesti üksi ja on kindlasti kurb. Praegu, kui nad terve hommikupooliku olid koos väljas ringi uudistanud ja juttu ajanud, oli vanaemagi hoopis rõõmsam. Nii ta küsiski, kas vanaema ei tahaks koos nendega reisima tulla.

Selle peale hakkas vanaema naerma. Ta ütles, et ei saa parima tahtmisegi juures kodust ära minna, sest tal on ju nii palju loomi, kes temast sõltuvad. Nüüd jäi Hildagi mõttesse, et tõesti, kui kõik ära lähevad, kes siis kanu, Tipsi, Pommit, Mirrit ja Ungast toidab ning Maasut lüpsab. Selge, et keegi peab koju jääma ja ilmselt on see siis ikkagi vanaema.

„Olgu,“ teatas Hilda nüüd otsustavalt, „kui sina meiega kaasa tulla ei saa, siis jää pealegi koju. Meie käime ära ja kui tagasi jõuame, siis räägime sulle kõigest, mida me nägime.“

„Nii on tore. Mul on ka siis, mida oodata,“ naeratas vanaema Hildale.

Päev oli selleks ajaks juba peaaegu õhtusse jõudnud ja vanaema arvas, et parem oleks seiklema minna ikkagi hommikul. Mõistlik on ennast välja puhata ja rahulikult läbi arutada, kuidas ja millega nad liiguvad. Hiired polnud ju kunagi ühtegi sõiduvahendit näinud, sellepärast otsis vanaema välja mitu raamatut ja näitas hiirtele pilte erinevatest liiklusvahenditest. Samuti andis ta neile nõu, kuidas ennast inimeste eest varjata ja kust toitu leida. Lõpuks oli juba öö peaaegu käes, nii et hiiredki otsustasid ära pöranda alla minna. Neil oli peas päris suur segadus, sest asju, mida oli vaja meeles pidada ja millest nad siiani midagi ei teadnud, oli väga-väga palju. Hilda ja Kusti tänasid vanaema ning vudisid kiirelt pöranda alla. Oli aeg magama minna, et hommikul oleks kerge ärgata ja teele asuda.

Öö möödus natuke rahutult, sest mõlemad olid reisi pärast ärevil ja nägid imelikke unenägusid. Hommiku saabudes tõusid hiirekesed üles, pesid silmad ja hambad, krõbistasid oma hommikusöögi ära ja sibasid kiirelt kööki, kus ka vanaema parasjagu hommikust sõi. Ta poetas Hildale ja Kustile raasuke siirupit ning pani alustassi peale vett. Köht tuli korralikult täis süüa, sest polnud ju teada, millal järgmine söögikord on. Kui nad talust ära lähevad, tuleb neil endil vaadata, kust toitu leida.

Lõpuks tõstis vanaema hiired põlletaskusse. Ta oli sinna kaks väikest augukest ka lõiganud, et Hilda ja Kusti saaksid salaja välja vaadata. Vanaemal oli vaja suurde linna poodi minna ja ta mõtles, et kindlam on ikkagi ise Hilda ja Kusti lennujaama ära viia. Ta võttis oma rahakoti, pani selle poekotti ning astus uksest välja. Ukse ette pani ta luua, et kõik ootamatud külalised teaksid, et kedagi pole kodus.

Suure tee peale, kus oli bussipeatus, oli natuke maad minna. Bussipeatuse nimi oli Roti. Miks just Roti, seda keegi ei teadnud, sest rotte seal ümberkaudsetes majades ei elanud. Võib-olla kunagi elasid, aga olid siis mingil põhjusel oma kompsud kokku pakkinud ja kusagile mujale kolinud. Nüüd olid seal igal pool igatahes ainult hiired.

Peagi sõitis buss ette. Vanaema astus sisse, ostis juhi käest pileti ja istus vabale pingile. Seda, et tal kaks väikest hiirekest taskus on, ta igaks juhaks ei öelnud. Ta kartis, et koos hiirtega teda bussi ei lubata, sest paljud inimesed kardavad hiiri ja peavad neid kahjuriteks.

Sõit suurde linna oli pikk ja kestis päris kaua. Vanaema soovitas Hildal ja Kustil magada, sest siis läheb aeg kiiremini. Hiired olid aga nii ärevil, et ei saanud kuidagi uinuda. Nad hakkasid hoopis põlletaskus mürama. Lärm läks nii suureks, et inimesed hakkasid juba imelikult ringi vaatama ning vanaema pidi Hilda ja Kusti korrale kutsuma. Ta tegi näo, et otsib midagi põrandalt kotist, aga tegelikult kummardus ta hoopis oma põlletasku poole ja ütles: „Kui te nüüd vaikselt ei ole, siis jääb teil küll reisile minemata. Meid tõstetakse bussist maha ja me peame hoopis jalgsi koju tagasi minema.“

Hilda ja Kusti ehmatasid selle peale ära. Mõlemad panid käpakese suu ette ja jäid vakka. Kui märada ei tohtinud, tundus mõistlik natuke magada, nagu vanaema oli soovitanud. Nad kerisid teineteise kaissu ja nii, koos mõnuledes, jäidki tukkuma.

Hiirekesed ärkasid selle peale, et vanaema hakkas ennast liigutama. Nad tegid silmad lahti ja piilusid põlletasku augukestest välja. Vanaema astus bussist maha ja hakkas kuskile kõndima.

„Vanaema, vanaema, kas lennujaam on veel kaugel?“ hüüdis Hilda, kes oli tüdinenud taskus istumisest.

„Mitte väga,“ vastas vanaema. „Me peame natuke veel trammiga ka sõitma, et kohale jõuda.“

„Mis see tramm on?“ uuris nüüd Kusti.

„Kuss,“ vastas vanaema, „ma ei saa teile praegu kõiki asju seletada. Inimesed arvavad, et ma räägin iseendaga ja see pole siin kombeks.“

Hiired jäid vakka ja piilusid põlletasku aukudest välja. Ümberringi oli nii palju inimesi ja autosid ja busse ja hirmus lärmakaid mootorrattaid, et Hildal hakkas pea ringi käima. Ta kukkus taskupõhja pikali ja jäigi sinna pikutama. Seda kõike oli tema jaoks natuke liiga palju. Kusti aga vaatas vaikselt taskuaukudest välja ja oli väga elevil, sest see kõik tundus nii kohutavalt põnev.

Vanaema astus tramm, piiksutas oma kaardi läbi ja võttis istet. Sõita oli mõni peatus ja hiired kuulsid, kuidas iga kord keegi valju

häälega ütles, mis peatus tuleb. Lõpuks jõudiski tramm Lennujaama peatusesse. Vanaema tõusis, astus välja ja suundus suure maja poole. Nii suurt maja polnud Kusti kunagi varem näinud ja ta sai aru, et see peabki olema lennujaam. Ta nügis Hildat ja ütles, et aitab pikutamist, seiklused ootavad.

Lennujaamas otsis vanaema vaikse nurgakese, kus ta kellelegi silma ei hakanud, ja võttis hiirekesed taskust välja. Ta tuletas neile meelde, et on parem, kui nad liiguvad nii, et keegi neid ei märka. Veel ütles ta, et nad peavad tähele panema, mida valjuhääldist öeldakse, sest siis nad kuulevad, millisest väravast saab Saksamaale või Austriasse lendava lennuki peale. Vanaema ütles, et kõige paremini sobiks lend, mis viib Münchenisse või Salzburgi.

Ta pani Hilda ja Kusti seina äärde maha ja ütles veel kord: „Olge ettevaatlikud. Katsuge niimoodi liikuda, et keegi teid ei näe. Kui te kohe lennuki peale ei saa, siis oodake järgmist, need lendavad iga päev. Peaasi, et te ikka ilusasti tagasi tulete, mina ju ootan.“

Hilda ja Kusti noogutasid vanaemale, tänasid, lehvitasid ja vudisid hästi seina äärde ja pinkide alla hoides turvaväravate poole. Vanaema jäi neile järele vaatama ja tal oli ühtepidi natuke kahju, et nad ära läksid ja teistpidi oli ta natuke mures ka, kas nad ikka saavad omapead hakkama.

Teekond oli hiirekeste jaoks kohutavalt pikk ja inimesi oli ka kogu aeg nii palju, et nad liikusid edasi väga aeglaselt. Lõpuks, pärast suurt pingutust, õnnestus neil turvaväravatest läbi lipsata. Need küll korra piuksatasid, aga kuna turvamees hiiri ei märganud, said nad ettevaatlikult edasi lennuväravate poole liikuda. Nad leidsidki lõpuks üles õige koha, aga selgus, et selle päeva lennud olid kõik juba lahkunud ja nii tuli neil ööseks leida üks vaikne koht, kus hommikut oodata. Kahekesi kükitasid nad istepingi all ja surusid ennast vastu selle jalga. Nad püüdsid ennast hästi pisikeseks teha, et keegi neid ei märkaks. Kui kõik lõpuks vaikselt jäi ja inimesi ka enam eriti ei liikunud, julgesid nad välja tulla ja natuke rohkem ringi vaadata. Kõhud olid hirmus tühjad, aga õnneks oli kellelgi küpsisepakk pingi